

JENNIFER ROBSON

AAN DE OEVER
VAN DE SEINE

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins



Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Jennifer Robson
Oorspronkelijke titel: *Moonlight over Paris*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Foto auteur: Tangerine Photo
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0166 1
ISBN 978 94 027 5594 7 (e-book)

NUR 302
Eerste druk juli 2018

Originele uitgave verschenen bij William Morrow, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Belgravia, Londen

Maart 1924

Helena tipte met haar wijsvinger in het potje rouge en wreef wat kleur op de ronding van haar wangen, precies zoals haar zuster Amalia het haar had geleerd. Ze had instructies gekregen om eerst een heel licht kleurtje aan te brengen en daarna pas te kijken of dat nog enigszins moest worden bijgewerkt. Het leek een beetje op schilderen, maar dit was de eerste keer dat ze een kunstmatige kleur op haar gezicht aanbracht.

Ze leunde een stukje naar achteren en keek kritisch naar de jonge vrouw in de spiegel van de toilettafel. Door de rouge leek ze gelukkig al iets minder bleek, maar ze kon niets veranderen aan haar veel te magere wangen en de donkere kringen onder haar ogen. Het ergst aan haar uiterlijk vond ze haar haar, dat in opdracht van de dokter heel kort was geknipt toen de koorts maar niet wilde zakken. In vier maanden tijd was het nauwelijks gegroeid, waardoor het rond haar oren en in haar nek nog maar net begon te krullen. Het was prettig dat ze het voorlopig niet hoefde te knippen of op te steken, maar ze had meer dan genoeg van de meelevende zuchten en de steelse blikken van andere mensen. Als troost hield ze zichzelf voor dat steeds meer vrouwen hun haar tegenwoordig lieten opknippen. Haar kapsel was gewoon een radicalere versie daarvan.

Omdat ze wist dat haar ouders liever niet te veel aan haar ziekte herinnerd wilden worden, wikkelde ze een lange, bonte zijden sjaal om haar hoofd. Ze knoopte de sjaal in haar nek vast en liet de uiteinden op haar rug hangen. Het effect was enigszins bohemien te

noemen, maar ze wist dat de hoofdtooi haar goed stond. Bovendien benadrukte het heldere blauw in de sjaal, die ze van haar tante Agnes had gekregen, de blauwe tint van haar ogen.

De brief van Agnes was een maand eerder gearriveerd en had haar bloed sneller laten stromen.

Quai de Bourbon 51

Parijs, 12 februari 1924

Lieve Helena,

Je hebt geen idee hoe blij ik was met je brief van afgelopen dinsdag. Het was heerlijk om in je eigen woorden te lezen dat je je ziekte te boven bent gekomen en dat je weer bijna bent hersteld. Ik vond je verslag erg ontroerend. Ik heb het nu al tien keer gelezen en krijg elke keer weer tranen in mijn ogen.

Ik vind het bewonderenswaardig dat je je hebt voorgenomen het roer om te gooien. De afgelopen vijf jaar zijn erg zwaar voor je geweest en je hebt je verdriet heel moedig gedragen, maar het wordt hoog tijd dat je aan je toekomst gaat denken. Ik denk dat het verstandig is dat je uit Londen vertrekt.

Ik heb twee ideeën voor je, hopelijk wil je over beide nadenken. Ten eerste zou ik het heel fijn vinden als je een poos bij mij in Frankrijk komt logeren. In je brief schreef je dat je wilde LEVEN – ik vond het prachtig dat je het woord in hoofdletters schreef –, en waar kun je dat nu beter doen dan in Frankrijk?

Ten tweede – en laat me benadrukken dat het een suggestie is, geen bevel – lijkt het mij een goed idee als je een bezigheid zoekt als je hier bent. Ik leid een rustig leven en ben bang dat je je bij mij snel zult vervelen. Als je iets te doen hebt, is dat vast veel fijner voor je. Gezien je belangstelling voor kunst en

je onmiskenbare talent op dat gebied is het misschien een idee om je in te schrijven bij een van de particuliere opleidingen in Parijs. In verband daarmee heb ik drie brochures van dergelijke opleidingen bijgesloten. Ik hoop vurig dat je wilt overwegen je dit herfstsemester bij een ervan in te schrijven.

Ik ga eind deze week naar Antibes. Stuur je antwoord alsjeblieft daarheen, ongeacht wat je beslist.

*Veel liefs en het allerbeste gewenst,
tante A*

Helena vouwde de brief op en keek voor de laatste keer in de spiegel. Het was tijd.

Haar ouders rekenden er niet op dat ze beneden kwam lunchen. Als ze er die ochtend met haar moeder over was begonnen, had ze een bezoekje van dokter Banks kunnen verwachten, aan wie ze de afgelopen maanden een grondige hekel had gekregen. Daarna zouden er minstens twee dienstmeisjes zijn ingeschakeld om haar de trap af te helpen. Voordat ze haar plannen in werking kon zetten, moest ze haar vader en moeder laten zien dat ze klaar was om weer de wereld in te gaan. Daarom was het belangrijk dat ze zich zélf aankleedde en de trap af liep zonder dat iemand haar elleboog ondersteunde.

Sinds de koorts was gezakt en haar herstel was begonnen, was het pas de derde of vierde keer dat ze uit haar slaapkamer kwam. Ondanks haar goede voornemens zag ze op tegen de lange wandeling naar de eetkamer beneden. Het was haar echter al eerder gelukt om de trap af te lopen, dus nu zou het haar ook lukken. Na een aarzelende start liep ze door de hal en glimlachte ze naar Farrow, de livreaknecht, die wit om zijn neus werd toen hij zag dat ze niet werd begeleid.

‘Maak je maar geen zorgen,’ fluisterde ze toen hij de deur van de

eetkamer voor haar opendeed. ‘Als ze overbezorgd reageren, zeg ik wel dat je me geholpen hebt.’

De enorme eettafel was leeg, op drie zilveren piéces de milieu op het middelste tafelblad na. Haar ouders hadden er namelijk voor gekozen om bij de openslaande deuren te lunchen aan een tafeltje dat over de tuin uitkeek. Omdat Helena hen niet aan het schrikken wilde maken, schraapte ze haar keel. Toen ze hun aangenaam veraste blikken in bezorgdheid zag veranderen, zette ze zich al schrap.

‘Helena, lieverd, waarom ben je uit bed? Toen ik vanochtend bij je was –’

‘Toen zei ik dat ik me prima voelde, moeder, en ik voel me nog steeds uitstekend. Mag ik bij jullie komen lunchen?’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ zei haar vader. ‘Kom maar op mijn plaats zitten,’ bood hij aan. Hij wilde zijn stoel al naar achteren schuiven, maar Helena legde een hand op zijn schouder.

‘Dat is niet nodig, vader. Kijk maar, Jamieson brengt me al een stoel en Farrow heeft alles wat ik verder nodig heb.’

Binnen de kortste keren zat ze aan het tafeltje, met haar voeten op een warme stoof, een deken op haar schoot en een sjaal om haar schouders. Haar ouders luisterden niet naar haar protest dat ze het al warm genoeg had. Ze had het zelfs té warm, en al was het heerlijk om de zon op haar gezicht te voelen, ze hoopte dat er snel een wolk aankwam.

‘Zit je wel comfortabel? Zal ik bellen om een kop bouillon? En wat blanc-manger toe?’

‘O hemel, nee, ik neem hetzelfde als jullie. Dokter Banks heeft gezegd dat ik weer alles mag eten.’

‘Dat weet ik, maar je moet voorzichtig zijn,’ reageerde haar moeder bezorgd. ‘Elke plotselinge verandering –’

‘Ik kan me niet voorstellen dat ik van een paar hapjes forel en waterkers doodga.’

‘Laat dat kind toch rustig eten, Louisa. Ze heeft al veel te lang binnenshuis opgesloten gezeten,’ zei haar vader op gezaghebbende toon. ‘Het wordt hoog tijd dat ze weer toetreedt tot het land der levenden.’

De lunch verliep in een vriendschappelijke stilte en Helena had binnen de kortste keren haar bord leeggegeten. Ze schraapte haar keel en wachtte tot ze de volle aandacht van haar ouders had.

‘Ik wil jullie iets vertellen.’

Haar moeder werd bleek en legde haar bestek neer. ‘Wat dan, lieverd?’ vroeg ze, haar handen in haar schoot vouwend.

‘Ik heb nagedacht over de vraag wat ik wil gaan doen. Ik ga me steeds beter voelen en wil eigenlijk heel graag naar een warmer oord.’

‘Prima idee,’ zei haar vader. ‘Ik vind Biarritz altijd prachtig in deze tijd van het jaar.’

‘Dat ben ik helemaal met je eens, maar ik heb besloten dat ik naar de Côte d’Azur wil. Om precies te zijn: ik wil bij tante Agnes gaan logeren.’

‘Kijk eens aan. Agnes.’

‘Ze is uw zus, vader, en ze is erg dol op me. En het weer in Zuid-Frankrijk zal me goeddoen.’

‘Zeker,’ zei haar moeder, ‘en je weet dat we dol zijn op die lieve Agnes. Maar ze leidt een tamelijk... onconventioneel leven. Het lijkt me beter als je bij iemand verblijft die een wat rustiger bestaan heeft. Maudie Anstruther-MacPhail, bijvoorbeeld. Zij overwintert dit jaar in Nice.’

‘Ik ken haar nauwelijks, en tante Agnes zou enorm gekwetst zijn als ze erachter kwam.’

‘Maar je bent nog zo zwak. Weet je nog wat dokter Banks heeft gezegd? Hij pleitte voor een kalme omgeving waarin je niet van streek raakt.’

‘Ik ben een volwassen vrouw, moeder. Ik ben niet van suiker en ik ben heel goed in staat verstandige beslissingen te nemen. Dat weet u net zo goed als ik. Zelfs als tante Agnes zich weer in een of ander avontuur stort, blijf ik gewoon in haar huis. Ze heeft genoeg personeel. Het is niet zo dat ik daar in mijn eentje achterblijf.’

‘Beloof je dan dat je voorzichtig bent en goed voor jezelf zorgt?’

‘Ja, moeder.’

‘John, wat vind jij ervan?’

‘Agnes is een schat. Dat is ze altijd al geweest. Het is natuurlijk jammer dat ze met die man is getrouwd, maar ze houdt zich staande. Dat heeft ze altijd gedaan.’

‘Een zomer in de zon zal je inderdaad wel goeddoen,’ merkte haar moeder peinzend op.

‘Dat denk ik ook, maar eh... ik blijf langer dan een zomer. Ik wil een jaar naar Frankrijk.’

‘Een j aar? Waarom zo vreselijk lang?’

‘Ik heb me aangemeld bij een opleiding waar ik leer schilderen. Het schooljaar loopt van september tot april.’

De daaropvolgende stilte was even koud en bijtend als een regenbui in november.

Haar moeder was de eerste die zich van de schok herstelde. ‘Een opleiding om te leren schilderen? Ik weet niet of ik dat wel een goed idee vind. Daar vind je vooral veel buitenlanders, en als ik kijk naar de kunstuitingen die tegenwoordig modern zijn...’

‘Ontaard prutswerk,’ zo deed haar vader een duit in het zakje. ‘Er valt geen chocola van te maken. Waarom maken mensen schilderijen die nergens op lijken? Als ik een portret van mijn vrouw laat maken, wil ik mijn vrouw daarin herkennen. Ik heb niets aan een mengelmoes van vormen. Wie heeft er nu een hoofd in de vorm van een doos? Niemand!’

‘Kubisme is slechts  en kunstuiting, en de opleiding die ik in

gedachten heb, is veel traditioneler,' zei Helena. Een leugentje om bestwil was in haar ogen niet zo erg. 'Maître Czerny is niet geïnteresseerd in zaken die toevallig in de mode zijn. Hij richt zich meer op de verschillende technieken.'

Haar moeder trok haar neus op. 'Dzjernie? Wat is dat nu weer voor een achternaam?'

'Volgens mij is het van oorsprong een Tsjechische naam, maar hij is een Fransman. En hij is bereid me aan te nemen –'

'Wat? Heb je al gecorrespondeerd met die man?'

'Het ging alleen maar over die opleiding, moeder.'

'En wie zijn de andere leerlingen? Zijn dat ook buitenlanders?'

'Dat weet ik niet. Waarschijnlijk zijn het bijna allemaal Fransen. Het zou ook kunnen dat er wat Amerikanen tussen zitten.'

'Lieve hemel,' zei haar moeder, die inmiddels aan haar kanten manchet prutste. Het was altijd een slecht teken als ze dat deed. 'Ik weet niet of we je dan wel kunnen laten gaan.'

Nu werd het tijd om karakter te tonen. 'Moeder, ik ben achtentwintig jaar en ik ben financieel onafhankelijk. Ik heb veel respect voor jullie, maar jullie mogen niet vergeten dat ik het volste recht heb om te gaan en staan waar ik wil.'

'Maar Helena, lieverd...'

Haar hart begon te bonken, want ze had de wensen van haar ouders nog nooit eerder genegeerd. Het voelde tegennatuurlijk om het nu wel te doen, maar ze moest volhouden. Ze moest naar het buitenland, voordat haar vastberadenheid begon te wankelen.

'Als jullie me nu willen excuseren, ga ik terug naar mijn kamer. Als jullie mijn plannen met me willen doornemen, wil ik ze met alle plezier met jullie doorspreken.'

In haar slaapkamer pakte Helena haar schetsboek en haar potloden. Daarna keek ze om zich heen of ze iets zag wat ze kon tekenen.

Ze ging in de nis van het raam zitten en begon de winterkoninkjes te schetsen die elke middag op de vensterbank neerstreken. Het waren snoezige vogeltjes, die inmiddels zo tam waren dat ze op haar uitgestoken vinger kwamen zitten. Ondanks de dreigende regen maakten ze een opgewekte indruk. Per slot van rekening was het lente; ze hadden de winter overleefd en leken te voelen dat er betere tijden in aantocht waren. Helena wenste dat zij daar net zo zeker van kon zijn als de diertjes.

Ze had maar weinig scholing gehad en was ook niet mooi, geestig of elegant. Zo gauw ze een potlood of een penseel ter hand nam, kwam er echter iets in haar tot leven. Er zat een schilderes in haar verborgen, dat wist ze zeker. In december, toen de dood tijdens al die eenzame, sombere uren heel dichtbij had geleken, had ze zichzelf iets beloofd. Ze was echt van plan zich aan die belofte te houden. Ze wist dat haar ouders haar niet zouden tegenhouden, maar het zou veel prettiger en makkelijker zijn als ze achter haar beslissing stonden.

Het was haar bedoeling geweest om slechts heel even haar ogen te sluiten, maar toen ze wakker werd, was de zon al achter de tuinmuur gezakt. Haar moeder stond naast haar en streek met een koude hand over haar voorhoofd.

‘Je had hier niet in slaap mogen vallen,’ zei Lady Halifax bezorgd. ‘Je had kou kunnen vatten.’

Helena liep door de kamer en ging in een van de fauteuils bij het haardvuur zitten. ‘Er is niets aan de hand, moeder. Ik had het helemaal niet koud.’

De baleinen van haar moeders korset kraakten zachtjes toen ze op het puntje van de andere fauteuil ging zitten. ‘Je vader en ik hebben vanmiddag gepraat,’ zei ze met een moeizaam glimlachje. ‘Je bent altijd een lieve, gehoorzame dochter geweest, zoals je zelf al zei, en we vertrouwen je volledig. We zijn er nog steeds niet hele-

maal van overtuigd dat die kunstopleiding een goed idee is, maar we steunen je in je beslissing om een jaar naar Frankrijk te gaan.’

‘Dank u wel, moeder. Daar ben ik heel dankbaar voor.’

‘Ik weet dat je me overbezorgd vindt, maar ik kan er niets aan doen. Ik weet hoe zwaar je het hebt gehad en hoe slecht je behandeld bent sinds de breuk met Lord Cumberland. Ik weet dat je eenzaam bent geweest.’

‘Dat valt wel mee, moeder. Ik had u en mijn zussen.’

‘Je was wél eenzaam, lieverd. Het is allemaal zo oneerlijk. Kijk nu naar Lord Cumberland. Hij is gelukkig getrouwd, hij heeft kinderen en niemand verwijt hem iets.’

‘Dat ligt allemaal ver achter ons. Daar moet u niet bij stilstaan.’

‘Ik móét er wel over nadenken. Je bent bijna dertig. Het is al bijna te laat voor je om kinderen te krijgen, en welke fatsoenlijke man wil er nu met je trouwen als je hem geen kinderen kunt geven? Wees alsjeblieft verstandig.’

‘Ik ben altijd verstandig geweest. Dat is precies de reden waarom ik niet wil trouwen met een man die ik nauwelijks ken en die nauwelijks belangstelling voor me heeft. Daarom ben ik blij dat ik niet met Edward ben getrouwd.’

Haar moeder haalde een zakdoek uit haar mouw en depte haar ogen. ‘Hoe kun je daar nu blij om zijn? Die man heeft je leven praktisch geruïneerd. Je moest eens weten hoe zwaar die breuk op mijn hart drukt. Stel dat er iets met je vader gebeurt. Je weet dat we niets aan je broer hebben, want die ellendige vrouw van hem zou ons het liefst meteen op straat zetten. Het maakt me niet uit wat er met mij gebeurt, maar wat moet er toch van jou worden? Hoe moet het nu verder met jou?’

Sussend nam Helena haar moeders handen in de hare. ‘In het slechtste geval zet Davids ellendige vrouw ons inderdaad op straat, maar dan zou ik met mijn erfenis van grootmoeder een huisje voor

ons kunnen kopen. We zouden ons prima redden en het helemaal niet slecht hebben. Maar dat alles gaat niet gebeuren, want vader is kerngezond en zal dat waarschijnlijk nog vele jaren blijven.' Glimlachend keek ze naar haar moeder, in de hoop dat ze haar zou geloven. Als reactie kwam er een zwak knikje van Lady Halifax.

'Ik ga een jaar bij tante Agnes in Frankrijk wonen. Ik ga mijn best doen om schilderes te worden, en na dat jaar zal ik serieus nadenken over de vraag hoe mijn toekomst eruit moet zien. Maar eerst wil ik dat jaar voor mezelf. Afgesproken?'

'Afgesproken,' herhaalde haar moeder geëmotioneerd. Ze slaagde er snel in haar tranen te drogen. 'Maar wees eens eerlijk, lieverd. Voel je je goed genoeg om te reizen?'

'Nog niet,' antwoordde Helena eerlijk. 'Misschien over een weekje of twee.'

'Goed. Zullen we dan kijken hoe je je eind volgende week voelt? Als je bent opgeknapt, zal ik zorgen dat je vaders secretaresse een overtocht naar Parijs boekt.'

'Tante Agnes is al in haar huis in Antibes. Is het dan niet beter als ik in Frankrijk de Calais-Méditerranée-Express neem?'

'Ja, dat klinkt logisch. Zal ik zorgen dat er iets te eten naar je kamer wordt gebracht?'

'Graag, moeder.'

'Morgen gaan we samen een lekkere wandeling maken. En we moeten wat mooie kleren kopen voor je verblijf aan de kust.'

'Dank u wel, moeder. Voor alles.'

Zodra de deur achter haar moeder was dichtgegaan, sprong Helena van haar stoel. Als een klein meisje sprong ze op en neer en huppelde ze door de kamer, al raakte ze er buiten adem van en moest ze snel gaan zitten omdat ze op haar benen wankelde.

Het was haar gelukt.

Ze kreeg haar jaar in Frankrijk, een jaar zonder de fluisteren-

de stemmen, starende blikken en kwaadaardige, half opgevangen leugens die haar leven nu al vijf jaar vergalden. In Frankrijk zou ze... Haar hoofd tolde van alle mogelijkheden. Ze zou Franse gebakjes eten, wijn drinken, korte rokken dragen, rouge gebruiken, in de zon gaan zitten en haar neus laten verbranden. Het zou haar niets kunnen schelen wat anderen van haar dachten.

Het fijnst was nog wel dat ze naar school kon gaan en mensen kon ontmoeten die niets van haar wisten. Voor hen zou ze simpelweg Helena Parr zijn, iemand die wilde leren schilderen, net als zij.

Helena Parr. Schilderes. De woorden vervulden haar al met vreugde, maar herinnerden haar ook aan een taak die niet kon wachten.

Ze ging aan haar schrijftafel zitten, pakte een vel briefpapier en begon te schrijven.

Wilton Crescent 45

Londen, SW1

Engeland

16 maart 1924

Geachte maître Czerny,

Naar aanleiding van de informatie die u mij hebt gestuurd, wil ik met ingang van september van dit jaar graag een plaats op uw opleiding reserveren. U ontvangt op korte termijn een overschrijving voor de verplichte aanbetaling.

Hoogachtend,

Miss Helena Parr

Hoofdstuk 2

Het was eigenlijk wel wonderlijk dat ze nog nooit met een nachttrein had gereisd. Ze was vaak in Zuid-Frankrijk geweest, maar haar vader had een hekel aan treinreizen en stond er altijd op dat ze met de boot gingen. Omdat Helena snel zeeziek werd, had ze altijd tegen de reis naar Marseille opgezien.

Maar dit was heerlijk! Haar eersteklascoupé in *le train bleu*, die zijn naam waarschijnlijk te danken had aan zijn nachtblauwe buitenkant, zag er verbazend modern en luxueus uit. In plaats van haar koffer neer te zetten en haar jas uit te trekken bleef ze even in de deuropening staan om alles op te nemen.

De coupé was slechts een meter of twee breed en van de deur tot aan het raam misschien net iets langer. Alle wanden waren bedekt met glanzende mahoniehouten panelen waarvan de geboende laklagen wel op spiegels leken. Aan haar rechterhand zag ze een pluchen bankje dat die avond zou worden omgebouwd tot haar bed. Nieuwsgierig maakte ze de gewelfde deur aan haar linkerhand open. Daarachter bleken zich een wastafeltje met een warm- en een koudwaterkraan en spiegels met verchromde lijsten te bevinden. Het elektrische licht ging automatisch aan zodra ze de deur openmaakte.

Het zou nog een halfuur duren voordat de trein uit Calais vertrok, dus ze kon net zo goed haar spullen uitpakken voordat de reis begon. Haar hutkoffer was in de bagageruimte gezet en ze had slechts één klein koffertje bij zich voor de overnachting in de coupé. Het zou dus niet lang duren voor ze zich had geïnstalleerd. Ze deed de deur van haar coupé dicht, klapte het tafeltje voor het raam uit en zette haar koffer erop. Ze had een japon voor het avondeten

bij zich en een japon voor haar aankomst in Antibes. Toen ze de jurken aan de binnenkant van de deur hing, zag ze dat ze gelukkig nauwelijks waren gekreukt. Onder aan de deur bevond zich zelfs een rekje voor haar schoenen. Haar nachtjapon en haar ondergoed mochten nog even in de koffer blijven zitten.

Haar moeder had een van de kameniers mee willen sturen omdat ze bang was dat Helena zich niet in haar eentje kon redden, maar Helena had alle hulp geweigerd. Tijdens haar maandenlange ziekte had ze voortdurend artsen en verpleegsters om zich heen gehad, en zelfs daarvóór was ze zelden alleen geweest. Meestal had ze personeel om zich heen en al waren de meeste personeelsleden aardig, bescheiden en rustig, het was wel eens prettig om helemaal alleen te zijn.

Hier was helemaal niemand om haar in de gaten te houden of te betuttelen. Vierentwintig uur lang kon ze precies doen waar ze zin in had en zich gedragen zoals ze wilde. Eindelijk kon ze zelf bepalen wie ze wilde zijn. Voor het eerst van haar leven kreeg ze alle ruimte, en dat was een heerlijk gevoel. Ze was van plan om van elke verrukkelijke minuut te genieten.

De trein kwam langzaam en schokkerig in beweging en tufte tergend traag het station uit, maar al snel lieten ze de kust ver achter zich. Het vredige akkerland van Pas de Calais ontvouwde zich voor haar ogen. Helena ging op het puntje van haar bankje zitten en staarde uit het raam, te opgetogen om haar boek open te slaan. Het platteland maakte plaats voor de buitenwijken van Amiens, de enige plaats waar ze vóór Parijs zouden stoppen. Toen de trein afremde om een lage, tamelijk gammel uitziende brug over te steken, ving Helena een glimp op van een verschoten bord met de naam van de loom stromende rivier onder hen: La Somme.

De Somme. Alleen de naam bezorgde haar al een rilling over haar rug. Ze meende zich te herinneren dat de gevechten even ten

noorden van deze rivier hadden plaatsgevonden. Ergens in haar achterhoofd had ze nog een vage herinnering aan de kaarten die in de kranten waren afgedrukt wanneer er aan het front een nieuwe overwinning was geboekt. De oorlog had zich dicht bij deze oude stad afgespeeld, want was er aan het einde niet een slag bij Amiens geweest?

Destijds had ze de artikelen in de kranten verslonden en geprobeerd het nut van de oorlog in te zien, maar dat had ze nooit gevonden. Hoe viel zo iets zinloos nu te begrijpen? Op haar netvlies stonden nog de gezichten van de gewonde mannen in het ziekenhuis waar ze vrijwilligerswerk had gedaan. Hun blikken hadden haar precies verteld wat een oorlog werkelijk inhield.

Omdat het bankje haar pijn in haar rug bezorgde, besloot ze op zoek te gaan naar de speciale damescoupé in de trein. Ze was aan één kant van de trein ingestapt en was alleen nog maar langs een paar couchettes gelopen, dus de luxueuze zitcoupés bevonden zich waarschijnlijk aan de andere kant.

‘Kan ik u misschien helpen, Lady Helena?’ In de gang stond dezelfde steward die haar eerder de trein in had geholpen.

‘Graag. Is er misschien een speciale damescoupé in deze trein?’

‘Het spijt me, die hebben we hier niet, maar als u wilt, kunt u wel een tafel in het restaurant krijgen. Loopt u maar mee, volgens mij serveren ze op dit moment de middagthee.’

Opeens leek een kop thee Helena een heel goed idee. Vrijwel meteen nadat ze aan haar tafeltje voor twee personen had plaatsgenomen, zette een glimlachende kelner een etagère met lekkernijen voor haar neer: uiterst dunne sandwiches met komkommer, driehoekige stukjes toast met crème fraîche en kaviaar, scones met krenten en petitfours die bijna te mooi waren om op te eten. Er werd een perfect gezette pot thee naast de zoete en hartige hapjes neergezet, gevolgd door drie schaaltes van geslepen kristal. Daarin

zaten lemon curd, dikke, smeerbare room en een onverwachte delicatess: vroege, perfect rijpe en geurige aardbeien.

Met een snelheid die haar moeder zou hebben geschokt, verorberde Helena alle heerlijkheden tot op de laatste kruimel. Ze vroeg zich net af hoe ze het laatste restje room uit het kommetje kon schrapen toen de kelner terugkwam.

‘*Très bien*, Lady Helena! Ik zie dat u van uw middagthee hebt genoten.’

‘Het was allemaal heerlijk, dank u wel. Vindt u het goed als ik hier een poosje blijf zitten?’

‘Natuurlijk. Zoals u ziet, zijn nog lang niet alle passagiers aan boord. Pas vanaf het Gare de Lyon hebben we een *full house*, zoals u in Engeland zegt.’

‘Hoelang duurt het voordat we daar zijn?’

‘Niet lang, Lady Helena, niet lang. We stoppen eerst bij het Gare du Nord en daarna rijden we door naar het Gare de Lyon. Daar blijft de trein ongeveer een uur staan. Misschien is dat een goed moment voor u om even – hoe zegt u dat ook weer? – de benen te strekken.’

‘Dank u, dat lijkt me wel een goed idee.’

Ze bleef aan haar tafeltje zitten en zag het platteland plaatsmaken voor de steeds groter wordende voorsteden van Parijs. Daarna kwam de oude stad zelf, waarbij de trein tussen hoge taluds en grimmige stenen muren door reed. In het Gare du Nord bleven ze slechts een paar minuten staan, net lang genoeg om een paar passagiers te laten instappen. Daarna reed de trein verder in zuidelijke richting, naar het Gare de Lyon.

Helena liep terug naar haar coupé om haar hoed, jas, handschoenen en reticule te halen. Het was niet haar bedoeling om de trein lang te verlaten, maar het leek haar verstandig om wat geld mee te nemen als ze naar buiten ging. Volgens haar polshorloge had ze net

iets minder dan een halfuur de tijd om over het perron heen en weer te wandelen voordat ze via Lyon nog verder naar het zuiden reisden.

Ze herkende de geur meteen. Als je eenmaal in Parijs was geweest, vergat je die lucht nooit meer. Het was een bedwelmende mengeling van steenkoolstof, riolen, gebakken uien, versgebakken brood, Turkse tabak en hier en daar een vleugje van een exotisch, duur parfum. Als ze in de herfst weer naar Parijs ging, kon ze misschien wel een flesje kopen, een volle geur op basis van gardenia's of lelies bijvoorbeeld. Op dit moment gebruikte ze nog een eau de toilette met verbena die die ze erg lekker vond, maar als ze in Frankrijk was, wilde ze zich als een Française gedragen.

Ze liep van het ene uiteinde van het perron naar het andere, maar omdat ze bang was dat de trein zonder haar zou vertrekken, wandelde ze vervolgens terug naar haar coupé om zich te verkleeden voor het avondeten. Ze had een nieuwe japon bij zich in een flatteus, gestroomlijnd model dat ondanks haar veel te lage gewicht mooi om haar lichaam viel. De jurk was zo kort dat haar moeder ervan was geschrokken, maar Lady Halifax had het volste vertrouwen in de coupeuse, Madame Rose, ook al was de naaister afkomstig uit Ripon en woonde ze niet op de Parijse Rive Gauche. Madame Rose had Lady Halifax verzekerd dat iedereen, maar dan ook echt iedereen het komende seizoen kortere japonnen zou dragen. Helena vond het een erg mooi, eigentijds kledingstuk. De turquoise zijden chiffon was versierd met een geometrisch patroon in goud- en koperkleurige pailletten.

In de spiegel boven de wastafel bekeek ze het resultaat. Ze was nog steeds veel te mager, maar daar zou een dagelijks dieet van stokbrood en gebakjes wel snel verandering in brengen. Een ander probleem was dat ze met haar korte haar meer weg had van een jongen dan van een vrouw van achter in de twintig. Bij vrouwen

met een mooier gezicht of met een opvallende kleur ogen zou haar kapsel prachtig hebben gestaan, maar bij haar alledaagse, ovale gezicht en doodgewone bruine ogen was het effect tamelijk meelijwekkend.

Maar goed, daar kon ze nu niets aan veranderen. Ze was vergeten Amalia's potje met rouge in haar toilettas te stoppen en ze had helemaal niets om haar korte haar te bedekken, tenzij ze het groene vilten clochehoedje opzette dat ze zojuist had afgedaan. Niets aan te doen.

De restauratiewagon was voor iets meer dan de helft gevuld en de meeste reizigers kwamen haar onbekend voor. Toen ze even rondkeek, herkende ze echter twee vrouwen, twee zussen die ze had leren kennen tijdens de zomer waarin ze haar debuut had gemaakt. Het feit dat ze niet naar haar knikten, verbaasde haar niet eens meer. Ze herinnerde zich dat de zussen al jaren getrouwd waren met mannen die de oorlog hadden uitgezeten in reservebataljons die de oversteek naar het Europese vasteland niet eens hadden gemaakt. Beide vrouwen hadden een huis, kinderen en het soort leven dat ooit ook voor Helena leek te zijn weggelegd.

Hoewel de vrouwen twee lege zitplaatsen aan hun tafel hadden, wenkten ze Helena niet. Ze deden zelfs of ze haar niet eens hadden gezien. Helena stond er niet van te kijken, want dat soort vrouwen zwaaide of knikte nooit naar haar. Het was niet zo dat ze een hekel aan haar hadden, want ze kenden haar nauwelijks. Ze vonden het echter vervelend om met haar of in haar buurt te worden gezien, dus was het makkelijker om te doen of ze niet bestond.

De kelner, dezelfde vriendelijke man die ze eerder had gesproken, begroette haar met een brede glimlach en bracht haar naar een tafeltje voor twee personen. Ze nam zich voor een cocktail te bestellen, iets sterks dat rechtstreeks naar haar hoofd zou stijgen. Als ze een beetje aangeschoten was, kon het haar niet meer sche-

len wat andere mensen van haar dachten. ‘Serveert u Amerikaanse cocktails?’ informeerde ze.

‘Jazeker. Wilt u een drankje met gin, rum of Schotse whisky?’

‘Geen idee,’ bekende ze. ‘Ik heb er nog nooit een gedronken.’

‘In dat geval stel ik voor dat u iets neemt wat niet te sterk is. Wat dacht u van een *sidecar*? Die bestaat uit Cointreau, cognac en citroensap.’

‘Dat klinkt heerlijk.’

Ze nam zich voor haar hele glas tot de laatste druppel leeg te drinken, al smaakte het drankje naar lampolie. De kelner kwam even later terug met een zilveren blaadje met een glas erop. Met een zwierig gebaar zette hij het glas voor haar neer.

‘*À votre santé*,’ zei ze, voordat ze een flinke slok van de cocktail nam. Het drankje smaakte fris en citrusachtig, maar die eerste indruk werd al vlug gevolgd door een warm, branderig gevoel van de cognac. Helena onderdrukte de neiging om te kuchen en nam nog een slokje. Na het derde slokje kwam ze tot de conclusie dat ze haar cocktail erg lekker vond.

‘Zal ik u even de tijd geven om het menu te bestuderen?’ vroeg de kelner.

‘Ik heb niet zo’n trek,’ bekende ze. ‘Ik denk dat ik me beperk tot wat soep en een stukje vis. Wat hebt u vanavond?’

‘We hebben *sole meunière* met nieuwe aardappelen en blanke asperges.’

‘Perfect. Ik hoef geen nagerecht, dit lijkt me voldoende. En ik wil heel graag nog zo’n lekkere cocktail.’